

Arrest

nr. 126 170 van 25 juni 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 6 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 31 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 31 december 2013 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 maart 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door T. VAN DEN BOSSCHE en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 juli 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 3 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, samen met een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 28 april 2009 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 28 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoeker wordt gemachtigd tot een verblijf, geldig tot 31 maart 2012.

Op 21 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 117 304 van 21 januari 2014 het beroep verwerpt. Tegen dit arrest dient verzoeker een cassatieberoep in bij de Raad van State die bij beschikking nr. 10.347 van 12 maart 2014 het beroep niet toelaatbaar verklaard.

Op 12 augustus 2013 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 31 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 7 februari 2014. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.08.2013 werd ingediend door:

T., P. (R.R.: ...)

geboren te Kavre op (...)1960

adres: (...)

nationaliteit: Nepal

Volgens paspoort:

T., P. B. (R.R.: ...)

geboren te Kavre op (...)1962

nationaliteit: Nepal

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Het feit dat betrokkene sinds juli 2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, een inburgeringscursus gevolgd heeft, Nederlands leert en spreekt, vrijwilligerswerk verricht, werkbereid is en zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Het gegeven dat betrokkene reeds eerder toegelaten werd tot legaal verblijf in België en hij in die periode gewerkt heeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene diende zich te schikken naar de gestelde voorwaarden voor verlenging van zijn verblijf, doch heeft nagelaten deze op te volgen. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De loutere bewering als zou zijn leven en veiligheid in gedrang komen, hij in armoede zou moeten leven en hij geen familie of vrienden meer zou hebben in het herkomstland, kan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar het bij een blote bewering blijft en betrokkene hier geen enkel bewijs van voorlegt.”

Op 31 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor drie jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op in de mate het beroep gericht is tegen de beslissing van 31 december 2013 houdende een inreisverbod wegens gebrek aan samenhang tussen de twee beslissingen die worden aangevochten in één verzoekschrift.

2.2 De Raad wijst er op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

Verzoeker vraagt in zijn inleidend verzoekschrift om de nietigverklaring van twee onderscheiden beslissingen, met name:

- de beslissing van de gemachtigde van 31 december 2013 waarbij een aanvraag van 19 augustus 2013 om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard,
- de beslissing van de gemachtigde van 31 december 2013 houdende het opleggen van een inreisverbod.

De Raad stelt vast dat de verzoeker in het verzoekschrift geen enkele verantwoording aflegt voor het gegeven dat hij twee verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de voorlopige verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en anderzijds de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de onontvankelijk verklaring van de verblijfsaanvraag en het inreisverbod zijn genomen op grond van andere wettelijke bepalingen en dat het inreisverbod niet is genomen in antwoord op de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Bovendien heeft het louter indienen van een verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvrager. Het indienen van dergelijke aanvraag die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoeker geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoeker maatregelen worden genomen die tot doel hebben zijn illegale verblijfstoestand te beëindigen. De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van deze of gene aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele incidentie op de wettigheid van het aan de verzoeker oplegde inreisverbod.

Bovendien heeft ook de eventuele onwettigheid van het aan de verzoeker opgelegde inreisverbod geen implicaties op de wettigheid van de onderscheiden beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt de kwestie van de samenhang van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De advocaat van de verzoeker geeft geen repliek.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift twee verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is dan ook geen sprake van een verknochtheid tussen de verschillende bestreden beslissingen onderling.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor de belangrijkste bestreden beslissing. De Raad ziet geen onderscheid in belangrijkheid tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing die een inreisverbod betreft. *In casu* dient dus te worden geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep voor de beslissing die door de verzoeker als de eerste bestreden beslissing werd aangeduid, te meer nu tegen het inreisverbod in het inleidend verzoekschrift geen middel is aangevoerd.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de onderscheiden bestreden beslissingen, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de beslissing van 31 december 2013 waarbij de aanvraag van 19 augustus 2013 om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, hierna “*de bestreden beslissing*” genoemd.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van 31 december 2013 houdende het opleggen van een inreisverbod.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Verwerende partij stelt dat verzoeker geen buitengewone omstandigheid aantoonde waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoeker kan echter onmogelijk terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker verblijft sinds 2005 onafgebroken in België.

Verzoeker diende een asielaanvraag in, deze werd echter afgewezen.

Gezien verzoeker onmogelijk kon terugkeren naar zijn thuisland bleef hij in België.

N.a.v. de regularisatiecampagne van 2009 werd de verblijfstoestand van verzoeker geregulariseerd.

Omwille van omstandigheden buiten zijn wil om werd de verblijfsvergunning van verzoeker niet verlengd.

Echter kon en kan verzoeker nog steeds onmiddellijk aan de slag met een vast arbeidscontract.

Als zodanig heeft verzoeker niet de intentie om ten laste te vallen van de Belgische Staat, integendeel !

Samen met de beslissing dd. 31.12.2013 werd aan verzoeker een bijlage 13 sexes betekend.

Verzoeker kan echter onmogelijk terugkeren naar Nepal.

In casu is verwerende partij wel degelijk op de hoogte van de onveilige situatie in Nepal.

Aldaar zijn nog steeds gewapende groeperingen actief.

Verzoeker verwijst terzake naar volgende informatie :

http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/azie/nepal/ra_nepal.jsp

“ De criminaliteit neemt toe, en dit in alle mogelijke vormen. In de meeste delen van het land zijn er ernstige problemen van ordehandhaving. Het gebied van de Terai (vlaktes ten zuiden van het land, aan de Indiase grens) ligt buiten het bereik van de centrale autoriteiten, waardoor wetteloosheid een zeer ernstig probleem is.

Kleine straatcriminaliteit (gauwdiefstal, racketing of het bekogelen van de wagen door straatbendes) kan -zij het niet frequent- in de grootstad en toeristische plaatsen voorkomen. Voorzichtig en in de mate van het mogelijke kalm reageren is de boodschap.

Tijdens festivals en het festivalseizoen is verhoogde waakzaamheid geboden wegens verhoogd gevaar voor kleine criminaliteit, waaronder diefstal, inbraken en straatgeweld.

In Kathmandu dienen vrouwen verhoogde waakzaamheid uit te oefenen, in het algemeen is het zich 's nachts alleen op straat begeven af te raden. In Thamel, Sanepa en Kupondol (Kathmandu) hebben in het verleden verkrachtingen van buitenlandse toeristes plaatsgevonden.

Algemeen ambtsbericht Nederland m.b.t. Nepal maart 2012.

“ De veiligheidssituatie verschilt sterk per district. Vooral in een aantal districten in de westelijke-Terai-regio was de situatie in de verslagperiode zorgelijk. Ontvoeringen en afpersingen door gewapende groepen en bendes zijn daar big business geworden. Er werd melding gemaakt van bedreigingen en illegale belastingheffing door YCL, Youth Force, TASC en TJSC en voortdurende criminaliteit. De veiligheidssituatie in de Oostelijke Heuvels van Nepal was voor burgers redelijk goed, maar slecht voor overheidsfunctionarissen en zakenmensen (afpersingspraktijken door YCL, FLSC en KJWP). In de centrale heuvels en de bergen van Nepal is de veiligheidssituatie over het algemeen redelijk rustig, hoewel er wel berichten van criminaliteit en afpersingspraktijken zijn door militante jongerengroepen (waaronder YCL). Daarnaast oefenen in sommige gebieden maoïstische kaderleden grote macht uit. “

Verdwijningen

In de verslagperiode werden honderden personen ontvoerd door politieke en gewapende groepen en voor korte of langere tijd vastgehouden. Volgens INSEC (Informal Sector Service Centre) waren er alleen al in 2010 185 ontvoeringen, vooral voor losgeld. Het merendeel daarvan vond plaats in de Terai, waar gewapende groepen met betrekkelijke straffeloosheid konden opereren. Daarnaast werden kinderen als vermist opgegeven. Veel van deze vermiste kinderen werden verondersteld slachtoffer te zijn geworden van mensenhandel.

Gebrek aan staatsgezag

Ook in de verslagperiode was de ordehandhaving in handen van de Nepalese politie en de Armed Police Force (APF). In de burgeroorlog zijn veel politieposten verlaten en/of verwoest. Hoewel er daarna verschillende nieuwe posten van politie en APF zijn opgezet, functioneren vooral in verschillende delen van de Terai-regio nog veel politieposten niet. Ook kampen veel politieposten met een gebrek aan middelen. De bevolking heeft weinig vertrouwen in de veiligheidshandhaving, omdat de politie over het algemeen niet in staat blijkt voldoende bescherming te bieden tegen de verschillende (gewapende) groeperingen die in het land actief zijn. In veel gevallen

hield zij zich afzijdig bij geweldsincidenten. Ook zou de politie geregeld arrestanten vrij hebben moeten laten onder druk van politieke partijen. Daarnaast waren politiefunctionarissen zelf ook geregeld doelwit van gewapende politieke groepen. De straffeloosheid duurt voort, ook omdat geweldsmisdrijven niet worden aangepakt.

Verzoeker is bij zijn terugkeer naar Nepal een vogel voor de kat. Alhoewel verzoeker geen noemenswaardige financiële middelen heeft, zal hij bij een terugkeer naar Nepal worden bekeken als iemand die gedurende jaren 'rijkdom' heeft vergaard in België. Verzoeker zal niet met rust gelaten worden en loopt de kans bedreigd / ontvoerd / gedood te worden.

Verwerende partij had bij de beoordeling van het dossier van verzoeker hiermee rekening dienen te houden.

Dat deze houding onmogelijk als een daad van zorgvuldig bestuur kan aangemerkt worden.”

3.2 In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

In de aanvraag van 19 augustus 2013 zet verzoeker het volgende uiteen onder de titel “2. De ontvankelijkheid van de aanvraag” :

“Een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Nepal zou een inbreuk uitmaken op art. 8 EVRM. Voormeld artikel preciseert dat ieder recht heeft op o.a. een privé-leven.

Verzoeker heeft gedurende meer dan 8 jaar zijn leven opgebouwd in België. Hij heeft hier verschillende vrienden, kennissen en ex-collega's.

Dat om hoger uiteengezette redenen, er in casu alleszins sprake is van buitengewone omstandigheden (van o.a. humanitaire aard) zoals vermeld in de bepalingen van art. 9bis van de Wet van 15.12.1980.

Dat verzoeker als buitengewone omstandigheid, (zijnde omstandigheden die de terugkeer naar hun land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen, bijzonder moeilijk maken én een onherstelbaar ernstig nadeel inhouden) aanhaalt dat een terugkeer:

- 1. Zijn veiligheid en integriteit ernstig in gevaar zou brengen*
- 2. Hij zou verplicht worden om op een niet-menswaardige manier in armoede te leven, gezien hij in zijn thuisland geen familieleden heeft waarbij hij terecht kan, aldaar geen bezittingen hebben (noch van roerende, noch van onroerende aard) en er geen sociaal vangnet aanwezig is*
- 3. Hij contacten heeft: opgebouwd gedurende de loop der jaren in België*
- 4. Hij geïntegreerd is in de Belgische Maatschappij*
- 5. Hij sinds 2005 onafgebroken in België verblijft*
- 6. Hij er alles aan doet om de Nederlandse taal onder de knie te krijgen*
- 7. Hij onmiddellijk als hulpkok aan de slag kan bij de firma firma (...) BVBA als hulpkok (stuk 14).*
- 8. Hij gedurende jaren in België tewerkgesteld was met een arbeidskaart*
- 9. Hij in het verleden in het bezit was van een BIVR*

Dat bovenvermelde omstandigheden, cumulatief en elk op zich, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van art. 9 bis van de Wet van 15 december 1980, die de indiening van onderhavig verzoek in België rechtvaardigen.

Dat er derhalve buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om de huidige aanvraag tot machtiging vanuit het Belgisch grondgebied te richten aan de Burgemeester van de Stad Antwerpen.”

Waar verzoeker meent dat er geen rekening is gehouden met de onveilige situatie in Nepal waardoor hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, merkt de Raad vooreerst op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Wat het aangehaalde element van de veiligheidssituatie betreft, hij in armoede zal moeten leven en hij geen familie of vrienden meer heeft in zijn herkomstland, motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat deze elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheid daar het bij een blote bewering blijft en verzoeker hier geen enkel bewijs van voorlegt. De Raad stelt vast dat het motief in overeenstemming is met de stukken van het dossier aangezien inderdaad blijkt dat verzoeker het in zijn aanvraag opgeworpen element van onveiligheid in Nepal met geen enkel stuk heeft gestaafd. Uit de omstandige motivering in de bestreden beslissing blijkt dat verweerder na grondig en zorgvuldig onderzoek van de aangehaalde elementen van ontvankelijkheid in de aanvraag om machtiging tot verblijf, heeft geoordeeld dat de aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient de Raad zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. Verzoeker kan verweerder niet verwijten niet te hebben gemotiveerd inzake beweringen die thans voor het eerst in het inleidende verzoekschrift worden aangevoerd, zo onder meer de gewapende groeperingen die in Nepal actief zouden zijn en de verwijzing daaromtrent naar een reisadvies en een ambtsbericht en het feit dat hij niet met rust zal worden gelaten en de kans loopt bedreigd, ontvoerd of gedood te worden omdat hij zal worden bekeken als iemand die gedurende jaren rijkdom heeft vergaard in België.

De aanvrager dient klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Het komt niet aan verweerder toe om zelf ten behoeve van de aanvrager elementen te vergaren die de buitengewone omstandigheden zouden kunnen verantwoorden.

Verzoeker maakt in het licht van zijn betoog niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding zodat hij dienvolgens een schending van de zorgvuldigheidsplicht geenszins aannemelijk maakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verwerende partij schendt door haar beslissing het redelijkheidbeginsel.

Verzoeker woont sinds 2008 onafgebroken in België.

Verzoeker is volledig ingeburgerd.

Het is niet logisch dat verzoeker na meer dan 8 jaar verblijf in België zou moeten terugkeren naar Nepal om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Verzoeker heeft geen banden meer met Nepal. De sociaal-economische belangen van verzoeker zijn in België gevestigd.

Daarenboven kan verzoeker onmogelijk naar Nepal terugkeren. Bij een terugkeer aldaar vreest hij voor zijn leven.

Verzoeker toonde bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf voldoende aan dat hij onmogelijk naar zijn thuisland kon terugkeren en dat hij genoodzaakt was zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf in België te doen.

Dat de beslissing van verwerende partij om het verzoekschrift conform Artikel 9 bis van verzoekster onontvankelijk te verklaren, onredelijk is, blijkt uit hetgeen hiervoor werd aangehaald.

Minstens had de aanvraag van verzoeker ontvankelijk dienen verklaard te worden.

Verwerende partij is niet overgegaan tot onderzoek van het volledig dossier van verzoeker.

Indien verwerende partij dit had gedaan, dan was zij zeker tot de vaststelling gekomen dat verzoeker zijn aanvraag onmogelijk kon doen in zijn land van herkomst.”

3.4 De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de aanvrager over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De Raad wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoeker wijst erop dat hij sinds 2008 onafgebroken in België verblijft, volledig ingeburgerd is, geen banden meer heeft met Nepal en onmogelijk kan terugkeren omdat hij vreest voor zijn leven.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de aangehaalde buitengewone omstandigheden het volgende gemotiveerd:

Het feit dat betrokkene sinds juli 2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, een inburgeringscursus gevolgd heeft, Nederlands leert en spreekt, vrijwilligerswerk verricht, werkbereid is en zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Het gegeven dat betrokkene reeds eerder toegelaten werd tot legaal verblijf in België en hij in die periode gewerkt heeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene diende zich te schikken naar de gestelde voorwaarden voor verlenging van zijn verblijf, doch heeft nagelaten deze op te volgen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De loutere bewering als zou zijn leven en veiligheid in gedrang komen, hij in armoede zou moeten leven en hij geen familie of vrienden meer zou hebben in het herkomstland, kan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar het bij een blote bewering blijft en betrokkene hier geen enkel bewijs van voorlegt.”

Verzoeker gaat volledig voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. Hij laat na de motieven te betwisten, laat staan te weerleggen. Het redelijkheidsbeginsel wordt niet geschonden door de toepassing van de wettelijke bepaling die de mogelijkheid tot onontvankelijk verklaring van een aanvraag tot machtiging van verblijf uitdrukkelijk voorziet. Waar verzoeker meent dat geen rekening is gehouden met “*het volledig dossier*” laat hij na te verduidelijken met welke door hem aangehaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. De Raad stelt aldus vast, in het kader van zijn wettigheidstoezicht, dat de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid tot de door hem gedane vaststelling is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN